

витѣ момци — въ еничари. Въ една отъ тия пѣсни се описва, че при едно опустошение и заробване единъ еничаръ взелъ „руса Драгана“ за робиня, нѣ послѣ като видѣлъ, че отъ черната земя взелъ синъ огънь да гори, а отъ синьото небе — кървавъ дъждъ да вали, той се уплашилъ, почналъ да разпитва младата си робиня и узналъ, че тя е неговата собствена сестра.

Ето самата пѣсенъ:

Разбегала се' Влашката земня,
Влашката земня и Богданската,
Богданската и Доброджанската;
Кой горе ходи, кой доле бега
От люти Турци, страшни Татаре.
Стари сечеха, млади робеха,
Млади девойки отбор зимаха,
Та ги правеха млади робини;
И млади момци отбор зимаха,
Та ги правеха 'се яничаре.
Дека минуват селата палат,
Хората робат, селата горат.
Преминале са тих, бели Дунав.
Па растегнаха синьи чадъре,
На равно полъе делба делеха
Млади девойки и млади момци,
Кому се паднаха подве, потри,
На млат яничар се е паднала
Сал една мома, руса Драгана,
Па я заведе под бели чаджр.
Кога е било вечерта касно,
Млат яничар на двор си седеше,
Погледна горе, погледна доле:
Из черна земня синъ оган гори,
Из синьо небо кървав даже вали!